

VERONIKA JE DRÁK

Dnešní příběh v pohádkových kulisách o složité cestě k dospělosti.

Příběh je současný, ale řešení složitých životních situací jsou pohádková (symbolická). Vše se odehrává výhradně v pohádkových („historických“) Kulisách, ale současnost se do příběhu prolomuje v dialozích, v použití současného jazyka a reálií.

Tragika života se, dle mého přesvědčení, dá překonat jen s humorem a duchovním přesahem. A takový je i záměr příběhu, zobrazit skutečný život s jeho tragikou i komikou jako dvěma stranami mince. Pro vyjádření duchovního rozměru jsou použity pohádkové obrazy a symbolika.

SCÉNY

Jsou jednoduché, účelové a symbolické.

Zámek může být i při jednoduchosti barevný a zdobný (načančaný), stejně tak kostýmy.

Naopak dračí scéna by měla být strohá, ponurá, bezbarevná.

I. SCÉNA

ZÁMEK VLADIMÍROV A VLADISLAVÍN, ZAHRADA

3 rámy s plátny, do nich namalovány portréty šlechticů (karikatury herců?), nebo jiné dekorace symbolizující zámek. Plátna budou ušita jako pytel a na rámy se nasunou. Z jedné strany bude zámek a z druhé zahrada. Rámy v řadě vedle sebe na jedné straně jeviště vzadu tak, aby se za nimi dalo projít do zákulisí. Vedle rámu točna s trůny, rozměrově navazuje. Zrcadlo. Stolek se třemi židlemi.

2 KRÁLOVSTVÍ

Vladimírov a Vladislavín. ZÁMEK Vladimírov se změní na ZÁMEK Vladislavín tak, že klaun otočí s točnou - trůnem a králem, překlopí „dopravní značku název obce – ZÁMKU na „konec obce“. A „konec obce“ otočí o 180 a bude druhý název zámku. Cedula na jedné straně u přední hrany jeviště. (Cedula se otáčí a posunují se trůny za zvukového doprovodu?) Pozor, točna bude velmi pravděpodobně při pohybu hlučná.

ZÁMECKÁ ZAHRADA

Otočí se 3 rámy s dekorem zámku. Z druhé strany je dekorace zahrady (stromy, kytky? Otočí se trůnem a místo stoličky bude zahradní prvek.

3 kytky – herci.

II. SCÉNA

DRAČÍ A LUČNÍ

DRAČÍ

Šňůrky ze stropu s kramličkami. Z nich budou viset šedé nebo bílé (ty může osvětlovač obarvit) špičaté cáry látky (záclonovina) ve tvaru krápníků (realisticky krápníky ne). Mohlo by se do cáru foukat větrákem? Nevadí, když do cáru bude drak narážet. Na konci scény s drakem se krápníky strhnou.

LUČNÍ

Scéna, kde se potkají vysvobozená princezna, oba králové a šašek, přijde i mnich. Je stejná jako zahrada, jen bez točny (trůny/zahradní prvek).

3 kytky – herci

1 strom - herec

KULISY a REKVIZITY

TOČNA - DVA TRŮNY ZÁDY K SOBĚ

s jedním společným vysokým opěradlem. Spodek dva dřevěné kruhy s rolnami a středovou osou. Klaun jen s trůny otočí a tím se jeden dostane dozadu a druhý dopředu. Samotná sedátka by mohla být ze štokrlete z lkei. Opěradlo namalované a zavěšené – snímatelné. Spodní kruh vyvýšený a klaun si může sedat na podlahu.

ZRCADLO

Možná by bylo nejlépe propojit dva rámy bez koleček za sebou černou látkou (stačí metr?) - tunel. Přední rám ozdobit jako rám obrazu.

(Nemusela by být žádná látka zepředu. Nebo se stříbrnými dvířky – *otevřou se, když vychází a zavřou, když vejde*), mlha. Pro princeznu i Vladislava stejné, je na scéně po celou dobu 1. poloviny hry.

DOPRAVNÍ ZNAČKY-OBOUSTRANNÉ: VLADIMÍROV/VLADISLAVÍN, konec VLADIMÍROV/konec VLADISLAVÍN, VERUNKOV/KONEC, jednostranná VLADISLAVÍN na kterou se přičmárá prasátko jako tag princezny. STOJAN – podstava, tyč a nahoře konstrukce ve tvaru U s horní příčkou vyndavací, na tu se zavěsí za sebou VLADIMÍROV/VLADISLAVÍN a konec VLADIMÍROV/konec VLADISLAVÍN.

POSTEL rozkládací na kolečkách

SERVÍROVACÍ STOLEK

BAŽANT NA VÍNĚ

STOLEK (starožitný) a na něm

VÁZA

3 ŽIDLE u stolku

PRDÍCÍ POLŠTÁŘEK může být originál, nebo obyčejný a pustit zvuk.

LÁHEV VÍNA

NEMOCNIČNÍ BAŽANT

UBROUSEK NA PŘIKRYTÍ

3 RÁMY S PORTRÉTY/ STROMY - nebo něco jiného jako ZÁMEK/ZAHRADA

2 HALAPARTNY

1 MEČ

1 ŽEZLO A 1 JABKO

3 KYTKY

ZAHRADNÍ PRVEK - fontána?

KONEV

MOTYKA

GARNYŽKY S ČERNOU LÁTKOU Na horní hraně rámu je v garnyžkách srolovaná **látka** obarvená na černo a ta se zpustí přes obrazy zámku (namalované pavučiny).

sporák místo trůnu na točně (Skládací z překližky - přední stěna a boční stěny ve všech spárách jsou panty (kobercová páska). Horní deska jen s hranolky v rozích, je volně položena a vyklápí se z ní i zadní stěna (trouba) Na horní hranu středové desky postavíme ptáka (**papouška**). Na sporáku stojí **hrnec** a z něho trčí místo vařečky **kost**.

ŽEBŘIŇÁK

3 TRUHLIČKY na hlavy, zdobené, z kartonu

3 KAŠÍROVANÉ HLDRAČÍ HLAVY (podle herců)

3 KONĚ Dva normální, jeden vychechtaný. Kaširovaná hlava na tyčce. Na konci tyčky trojúhelníková podstava jako stojan, aby kůň stál. Na přední hraně 2 kolečka. Když se kůň sklopí, herec jej obkročí a za sebou táhne.

2 ŠTAMPRLÉ

1 HOŘČIČÁK

OBSAZENÍ (19 rolí)

1. KLAUN: Může být přiznaná žena v roli klauna, která je mužská jen jako funkce. Důležitá postava, vypravěč (ka), organizátor (ka) děje i kulis, zpívá hlavní písničku. Glosuje události.

2. PRINCEZNA VERONIKA: *Původ má v řeckém jménu Bereniké (Phereniké) s významem „přinášející vítězství“*; Hezká holka temperamentní s „čertem“ v těle.

Nafrněná, rozmazlená, vyhledává jen pobavení a to i bezohledně. Dělá si bžundu z lidí a nedbá na následky, král to musí žehlit.

3. VERONIKA ZE ZRCADLA: Stejně oblečená jako princezna Veronika.

DRAK:

3 hlavy – 3 herci

Pružná látka (pružné prostěradlo), světle zelené, v ní 3 otvory na hlavy. Tvar v podstatě do trojúhelníku, hlavní hlava – mužská uprostřed - dozadu. Látka až na zem. (Na botách suchý zipy, ke kterým se spodek látky připne?). Cupitá. Na hlavách jsou masky, přiléhavé čepičky ve stejné barvě třeba s rohama (tři na různé strany). Vzadu musí mít ocas. Ocas napružit na nějakou lehkou konstrukcí, drátěné pletivo, která drak za sebou tahá

Dvě hlavy ženy. Jedna hlava muž. Vyjde to najevo, když si dávají jména. Každá hlava mluví sama za sebe, jen ve vypjatých okamžicích se drak sjednocuje a mluví jedním trojhlasem.

4. TLAMKA - ztělesňuje racionalitu, rozumování, povýšenost a ironii – promění se v **moudrost**

5. HAMKA - ztělesňuje infantilitu, romantiku a naivitu – promění se v **intuici a lásku**

6. ČUMEC - ztělesňuje pýchu, agresivitu, maskulinitu a ego – promění se v **pokoru**

7. KRÁL VLADIMÍR: *Vladimír je mužské jméno slovanského původu. Vykládá se jako Vládce světa (míru), Mocný*: Starší muž s důstojným vzezřením.

8. KRÁL VLADISLAV: *Vladislav je mužské jméno slovanského původu. Vykládá se jako slavný vládou, slavící vládu*: Mladý král, rytíř (Richard Gere za mlada).

9. MNICH: Měl by to být důstojný starší muž s charizmatem a životem vepsaným ve tváři.

10. DOKTOR: Starodávný úbor (alchymisty?)

11. a 12. 2 POLICISTKY: V pohádkových kostýmech ladících se scénou pohádky (vojensky s helmou a halapartnou nebo palcátem apod.)

13., 14., a 15. KYTKY: zelené elastáky, zelené tričko, zelené rukavice a veliký barevný klobouk. Ještě hezčí by bylo, kdyby obličej byl jako střed květu.

16. STROM: (herec co hraje v 1. půlce doktora) hnědé elastáky, hnědé tričko pošité květy, hnědé rukavice. Hnědá baretká s květem.

ZRCADLO: Zvukový záznam, hlas trochu tajemný, nějak zvukařem upravený.

17. JEŽIBABA: Herečka by měla umět zpívat. Když se řekne Ježibaba, vždycky vidím Ježibabu z Mrazíka, ale nechť se ten, kdo bude dělat kostým, vyřádí, jak chce.

18. JEŽIBABA PO FACELIFTU: Ježibaba v převtělené dívčí podobě.

19. PAPOUCH: Loutka, vycpanina, plyšák... sedící na horní hraně středové desky točny. Pro oživení s ním může někdo mírně pohybovat, když mluví. Mluví jej herec(čka), který umí výrazně ráčkovat. Záměrně jsem nezvolil havrana, byl by na černém pozadí špatně vidět. Ideální by byl bílý kakadu.

I. SCÉNA
ZÁMEK a ZAHRADA

OPONA

PROLOG

KLAUN: *(přiskotačí)*
Hopla, hopla, hopla
Husa husu kopla
a teď mají boule
jak dělový koule.
No, co koukáte? Jste nikdy neviděli šaška? Aha, vy se doma nedíváte na zprávy, co?
A jakpak se, lidičky, tady na zemi máte? Jako my v pohádce, že jo. Že je život jako pohádka. Vy si nežijete jako v pohádce? To není možný. Jak se tak na vás dívám:
Támhle vidím budoucího vodníka. Zatím je to jenom podvodník, ale jednou...
A támhle je princezna a čeká na bílého prince s černým koněm. Ten černý kůň může být klidně malinkej ale na velký červený kapotě, že jo.
No paní, neříkejte mi, že vy nejste ježibaba. *(Dívat se přitom na mladou a hezkou dámu, abychom někoho neurazili.)*
A pane, že vás včera na úřadě brali všichni čerti.
No vidíte, pohádka jako ze mlejna.
To byla jen legrace, já nechci nikoho urazit, však víte, my blázni můžeme říkat, co nás zrovna napadne. Ale zpátky k té pohádce. Vy přece taky chcete věřit na lásku a na to, že všechno se musí už konečně v dobré obrátit. Já tomu věřím. Jenom tak se můžu smát. A kdybych tomu nevěřil (a), tak bych byl (a) bláznem v blázinci a ne v pohádce.

Budu vám teď vyprávět příběh a sami posuďte: Je to pohádka? Nebo to není pohádka?

1 VLADIMÍROV

1. lumpárna

KLAUN: *(zpívá úvodní sloky písničky)*

**V jednom malém království
žil jeden starý král.
Měl dceru a mnoho starostí.
S tou dcerou měl jen žal.**

**Princezna dívka líbezná
kde ukrývá svůj cit?
Pravou lásku nepozná
jen zábavou chce žít.**

**A kdo jsem já, vážení?
Jsem šašek, vtipů král!
Beze mě tu chciplul pes
jen zmar by kraloval.**

Přichází král Vladimír a jde si sednout na trůn (nebo je šaškem přitočen).

KLAUN: Přejí ti dobré ráno můj vladaři, králi Vladimíre.

**VLADIMÍR: Jenom aby bylo, jenom aby bylo.
Ozve se siréna.
A je to tady.**

**KLAUN: Siréna venku vyje
královská policie**

Přichází dvě policistky a přivádějí princeznu v poutech a s maskou přes pusu. Klaun si může třeba sednout na podsadu trůnu.

MAJOR: Policejní stráž jeho nejjasnějšího veličenstva ho zdraví - jeho - to veličenstvo.

KAPITÁN: Náš nejjasnozřivější veliteli, dovolte nám promluvit.

KLAUN: Tady chce někdo frčku.

VLADIMÍR: K věci.

MAJOR: Vaše veličenstvo, chytili jsme tady toto indivindi, individium, individidum - zkrátka tady tohoto pachatele. V sousedním království se dopustilo několika trestných činů. Tady jsem to sepsala. (zkouší číst) Pře- kro- či- Kapitáne čti.

KAPITÁN: Překročil (a) nelegálně hranice sousedního království. (Rod se určí podle oblečení, jestli bude mít šaty, nebo kalhoty)

MAJOR: Tam i zpět prosím.

KAPITÁN: Násilím vnikl (a) do depa veřejné dopravy.

MAJOR: Vypáčil (a) dveře hapalartnou, halapartnou.

KAPITÁN: Kočáry a bryčky poškodil (a) barevnými obrázky. (dodá) - No prostě je posprejoval (a).

MAJOR: Aspoň že jim nepočmáral (a) i koně, třeba na fialovo. (zamyslí se) - I když, to bychom pak mohli znovu otevřít kauzu: Milka

KAPITÁN: Tady jsme zajistili důkaz. (Ukáže značku Vladislavín s nasprejovaným prasátkem s korunkou.)

MAJOR: Prosím. Dopravní značka – začátek království. Sousedního.

VERONIKA: **To je můj TAG** (*ukáže na prasátko*)

VLADIMÍR: **To je mezi královská ostuda. Já být jejím otcem tak si tři dni nesesedne. Kapitáne, sundejte mu (jí) tu masku.**

MAJOR: (s úžasem) **Princezna?!**

KLAUN: **Princezna líbezná,
co je slušné nepozná!**

VLADIMÍR: **No Veroniko!!! Co to má znamenat!?**

(k policistkám) **Děkuji vám. Děkuji, není úplně to pravé slovo. Konáte vzorně svoji povinnost. Já už si to s princeznou vyřídím. Můžete jít. Běžte, běžte.**

Policistky odcházejí.

KAPITÁN: **Vidělas to? Princezna - vandalka.**

MAJOR: **Ale je to dcera krále. Určitě jí to projde. Uvidíš.**

KAPITÁN: **Ale tatík to bude muset u sousedů vyžehlit. To bude ostuda.**

VLADIMÍR: **Taková ostuda! Za chvílku to ví celé království.**

KLAUN: **To bude drsné
bulvár si smlsne.**

VLADIMÍR: **Měl bych tě nechat zavřít. Můžeš mi k tomu něco říct?**

VERONIKA: **To je jen taková legrace, aby nebyla nuda.**

VLADIMÍR: **Cože!? Legrace?! Ostuda přes dvě království. Budu se muset sousednímu králi omluvit a zaplatit škodu.
Padej, ať tě nevidím!**

Veronika odchází s očima v sloup.

KLAUN:

Překlopí značku obce Vladimírov na konec obce a otočí značku kolem své osy na Vladislavín. Otočí krále Vladimíra a přitočí krále Vladislava.

**A v tom druhém království
žil jeden mladý král
žena chybí mu k radosti.
Mít kopolu dětí! Jó (*tento řádek recitace*)
to by se teprv smál.
(*Odejde*)**

2 VLADISLAVÍN

VLADISLAV: *(Sedí smutně na trůnu, vstane a jde k zrcadlu. Pokračuje ve zpěvu.)*

**Moje staré zrcadlo
co zanechal mi děd
dnes ráno mě napadlo
že život není med.**

**V pestrých zámeckých komnatách
v zahradách plných květů
bloudí mé srdce v temnotách
tak smutno, ticho je tu.**

**Tak pověs starý příteli
kde lásku hledat mám
Již nejsem jinoch nesmělý
proč náruč prázdnou mám.**

V zrcadle (stále hraje melodie) se zjeví princezna. Zjeví se z kouře a vystoupí z rámu. Udělá s princem taneční otočku kolem své osy a vrátí se do rámu.

VLADISLAV: **Ach zrcadlo, zrcadlo, ta je krásná. Kdo to je starý příteli. Kde ji hledat mám.**

ZRCADLO: **Je to dcera krále Vladimíra z Vladimírova. Král je dobrý muž a spravedlivý panovník. Avšak na výchovu dcery nestačí, je na ni sám. Ale pozor králi Vladislave, princezna je pyšná a rozmazlená.**

VLADISLAV: **Tuším za krásnou a ušlechtilou tvářívou poupě laskavosti. Jen je třeba dobrého zahradníka, aby vykvetlo.**

ZRCADLO: **Zahradníka král Vladimír hledá. Přihlas se na to místo a uvidíš, co se dá dělat.**

VLADISLAV: **Jedu ještě dnes, nač otálet.** *(jde k boku jeviště, kde mu někdo podá koně – koňská hlava na tyčce. Přejde s koněm pod paží jeviště do protějšího zákulisí. Hladí ho.)*

**Pojď koníčku ryzovraný, pojedeme se podívat do sousedního království.
Napaseš se napřed na voňavé louce u potoka, já se zatím také najím a sbalím si věci. Po obědě vyrazíme. Ty jsi můj přítel nejvěrnější. (Kůň zařehtá)**

KLAUN: *Vejde vedle trůnu a otočí s trůnem a přitočí Vladimíra. Klaun překlopí obec Vladislavín na konec obce, otočí značku kolem své osy na Vladimírov.*

(K divákům) **A tak to v životě chodí. Jeden chlap si s tou ženskou neví rady a je nešťastnej a druhý chlap si je jistej, že ta stejná ženská je jeho jediná cesta ke štěstí.**

3 VLADIMÍROV

2. lumpárna

Vladislav v převleku za zahradníka přichází s motykou.

VLADISLAV: **Dobré odpoledne ve spolek vinšuju.**

KLAUN: **Myslím králi, že tvá zahrada dostane nového správce.**

VLADISLAV: **Přicházím králi ze sousední země a ucházím se o místo zahradníka.**

VLADIMÍR: **To je dobře, to je dobře. Je to tu samá kopřivka, teda kopřiva, jsem chtěl říct. V zahradním domku najdeš vše, co budeš potřebovat. Také je tam komůrka, kde můžeš bydlet. Budeš pracovat tři dni jen za jídlo a pití. To bude tvá zkouška. Po třech dnech za mnou přijdeš, a pokud budu spokojen, domluvíme se na tvé odměně za práci. Platí?**

VLADISLAV: **Platí. Jen - dovol mi králi, abych směl každý večer přinést květiny do komnaty její výsosti princezny.**

VLADIMÍR: **Zvláštní přání, ale budiš. Třeba to udělá Veronice radost.**

VLADISLAV: **Děkuji ti králi. Uvidíš, že budeš se mnou nadmíru spokojen.**

Vladislav pomalu kráčí po jevišti. Klaun otočí s Králem Vladimírem na trůnu tak, že zmizí taky a přitočí se fontána s vodotryskem. Vedle ní bude stát konev s vodou.

3 květiny (herci) stojí za obrazy a otočí s rámy, na nich jsou z druhé strany namalované stromy a kytky. Baletními kroky vtančí na svá místa. Dále se jen kývají a dělají jen malé úkroky téměř na místě.

VLADISLAV: *(Prochází zahradou, hladí kytky, potom si vezme konvičku, zalévá květiny a zpívá, květy se natřásají.)*

**Copak asi kytky vědí
nedočkám se odpovědi.**

Zda

mohu doufat v její cit?

Nebo měl jsem odejít?

Každá podá jednu kytku pro princeznu (kytky jsou kytkám hercům podobné).

**Snad jí vůní svojí poví
kapkou rosy, možná, kdo ví
že mám v srdci zvláštní zmatky.**

Zůstat?

nebo cvalem zpátky?

Květy odběhnou k panelům a otočí se s nimi. Trůn se otočí a je prázdný (Otočí jím zezadu třeba Vladimír). A klaun přinese stůl s vázou a strčí ze strany na scénu spící princeznu na lůžku.

**V divokých vlnách otázky
točí se jako oblázky.
Měl jsem možná jinde být
teď v rozvalinách je můj klid.**

VLADISLAV: *(Kráčí k princezně. Podívá se láskyplně na ni.)* **Zrcadlo nelhalo. Veroniko, jsi krásná. Nevěřím, že jsi bez citu. Snad ti květiny připomenou, že pravou krásu a lásku nenajdeš v zrcadle.** *(Položí vedle postele květiny a odchází.)*

VERONIKA: Veronika *(v noční košili?)* se probouzí, protahuje se. **Nuda. Všichni chrní. Taková votrava.**
Najde květiny, na chvílku roztaje, přivoní, pohladí je a dá je do vázy, která stojí na stolku. Potom přistoupí k zrcadlu. Nuda, nuda, nuda!

Hraje melodie, která se pak promění v divoký tanec.

Recitace, nebo zpěv (na melodii úvodní písně).

**Zrcadlo mé zrcadlo
co zná každou tvář
jaké mně čeká lákadlo
co dnes pro mě máš?**

Kouř. V zrcadle se objeví Vladislav. Vystoupí z obrazu a udělají spolu pár jemných tanečních kroků.

ZRCADLO: **To je král Vladislav ze sousedního království. Je moudrý a čistého srdce.**

VERONIKA: **No to je hlavně pěkná nuda.** *(A strčí krále směrem k zrcadlu a on zmizí.)*

(bouchne do rámu) **Asi by to zrcadlo chtělo novou aktualizaci na Windows 1810**

Recitace, nebo zpěv (na melodii úvodní písně)

**Zrcadlo mé zrcadlo
ukaž mi mou tvář.
jaké mně čeká lákadlo?
Tak se kráme snaž!**

Dým. Ze zrcadla vyvolá sama sebe, své dvojče, (stejně oblečená herečka) parťačku a našeptávačku na lumpárny. Tančí spolu divoký tanec na divokou muziku. Potom spolu vymyslí lumpárnu na příští den.

VERONIKA ZE ZRCADLA:
Ahoj Veroniko.

VERONIKA: **Čau Veroniko. To je dost, že jsi tady.**

VERONIKA ZE ZRCADLA:
Zase nuda, cо?

VERONIKA: **Jak jinak, chtělo by to nějaký hustej nápad.**

VERONIKA ZE ZRCADLA:

Já bych jeden měla. Hele, co kdybys předstírala, že máš záhadnou nemoc? Můžeš třeba koktat, omdlít, třepat se, chrchlat, vyvalovat voči... Co tě napadne.

VERONIKA: **Jo, to je dobrý. To zmáknou. Všichni budou kolem mě skákat a opečovávat mě. No to bude srandy kopec.**

Obě se zachechtají, zatančí spolu divoký tanec a Veronika ze zrcadla zmizí v zrcadle. Veronika Princezna si lehne na postel, ještě na posteli se směje a klaun ji přitom odváží (k posteli šňůra na tahání?).

Na scénu přijde z boku král Vladimír.

VLADIMÍR: **Skoro poledne a nikde nikdo. Kde jsou všichni?**

Klaun se přitočí sedě rozvalený na trůnu (někdo ho přitočí).

Neviděl jsi dnes princeznu šašku?

KLAUN: **Spí, pane králi.**

Klaun se zvedne a přinese 2 židle.

VLADIMÍR: **Že se vůbec ptám. Veronika celé dopoledne spí, odpoledne provádí ty svoje lumpárny, večer už je zase unavená. V noci si pouští nějakou divokou muziku a co dělá, nikdo neví.**

Copak máme dneska k obědu šašku?

Klaun přinese ták s přehozenou rouškou a postaví na stůl (stůl je na scéně z předešlého obrazu a je na něm váza s kytkou).

KLAUN: **Bažanta na víně.
Prosím! (Zvedne roušku a na láhvi s vínem je nasunutý plastový nemocniční bažant.)**

VLADIMÍR: **Ha, ha. Královské dělení šašku. Láhev nechat a bažanta ti věnuji.**

Oba se od srce smějí, klaun odejde a hned přiveze servírovací stůl s pečínkou bažanta.

KRÁL: *(zatím k divákům)* **Ten šašek, to je čtverák. S ním je život lehčí a dny veselejší.**

(k šaškovi) **To se ti šašku povedlo, pobavils mě. Díky tvým bláznovinám se nezblázním já. Přisedni a pojez se mnou.**

KLAUN: **Rád králi.**

VLADIMÍR: **Moc dobré, kuchař se vyznamenal.
Co si dáš, stehýnko nebo prsíčka?**

KLAUN: **Nějak se nemůžu rozhodnout, tak si dám komplet.**

VLADIMÍR: **Ha, ha. Na.**

KLAUN: **Jó, bažant na víně,
lepší jak holka na klíně.**

VLADIMÍR: **Hlavně, že ti chutná. Co je mezi lidmi nového?**

KLAUN: **V podzámčí se potuluje žebravý mnich. Prý je to velmi vzdělaný a moudrý muž.
Lidé ho mají rádi a často ho zvou i do domu.**

VLADIMÍR: **Tak? To je moc zajímavé. Také bych ho rád poznal. Pokud ho potkáš, vyříd' mu,
že jej zvu na oběd.**

KLAUN: *(Sklízí ze stolu.)* **Dobře králi, vyřídím mu to. (Odveze servírovací stolek.)**

VERONIKA : **Dobré ráno tatínku. (Přichází Veronika a zívá.)**

KLAUN: *Nakoukne a napodobí rádio - ozve se jako časové znamení:*
Píp, píp, píp, časové znamení ohlásilo 13 hodin, 30 minut.

VLADIMÍR: **Ráno povídáš, jo? Zaspala jsi i oběd. Takhle to už dál nejde Vero.....**

VERONIKA: **Tatín - škyt - ku, mě je ně- škyt - jak divně. Asi bu- škyt - du nemoc- škyt - ná.
Dělá všelijaké bizarní grimasy a pohyby. Nakonec sebou flákně.**

VLADIMÍR: **Rychle, přivezte postel pro princeznu!**

Ze zákulisí klaun přiveze postel a s králem dají princeznu na postel. Ta pořád škytá. Ale když se nikdo nedívá, pozoruje pobaveně děj.

**Co je ti holka nešťastná. Veroniko! Veroniko!
Doktora, rychle doktora! Tak kde je ten doktor! Už jste někdo zavolali toho
doktora?**

Ozve se zvuk houkající sanitky. Vejde doktor ve starodávném obleku (alchymisty?)

KLAUN: *(představí ho s úsměškem)* **MUDr. Čestmír Mázl. (šeptem k divákům) Hlavně aby
sebou nemázl, až uvidí náš výkvět.**

DOKTOR : **Kdepak máme pacienta?**

VLADIMÍR: **Tady, doktore, rychle. Princezna....**

DOKTOR: *(Klasická procedura - špachtle, stetoskop.)* **Hm, dýchání v pořádku. V krku taky
nic. Bolí vás něco, princezno?**

VERONIKA: **Bolí, doktore.**

DOKTOR : **A kde vás to bolí?**

VERONIKA: **Vlevo i vpravo.**

DOKTOR : **Vlevo i vpravo jako co?**

VERONIKA: **Tady.** (*Chytne doktorovu ruku a zasune si ji hluboko do výstřihu.*)

DOKTOR : *Vyvalí oči a flákne sebou, omdlí.*

VLADIMÍR: **Veroniko...!!!**

VERONIKA: *Chechtá se jako pomínutá a vyběhne do zákulisí.*

VLADIMÍR (*křísí doktora*) **Doktora, rychle doktora! Tak kde je ten doktor! Už jste někdo zavolali toho doktora?
Aha, vy jste vlastně doktor.
Vodů, rychle vodů! Tak kde je ta vodá?! Přineste někdo vodů.**

Klaun přinese vodu v kyblíku a ve skleničce, sklínku dá králi a z kýblu chrstne vodu na doktora a zase odejde. Doktor se probere. Nebo u dá napít z břžanta.

DOKTOR : **Tady v kapse mám prášek na srdce.** (*Polkne ho a král mu podá vodu ve skleničce.*)
Děkuji.

VLADIMÍR: **Odpusťte vašnosti. Moc se za dceru omlouvám. To víte, jedináček a jsem na ni sám, ale v jádru je to hodná holka. Odpusťte.**

DOKTOR : **No jo, no jo. Co mám s váma dělat. Ale zbytečný výjezd rychlé bryčky zaplatit musíte. Sám jste takové nařízení podepsal.**

VLADIMÍR: **Samozřejmě, kolik to bude?**

DOKTOR : **40 lad'áků** (*a nastaví ruku*),

Král zaloví v měšci.

DOKTOR : (*Odchází a brble*) **No jo, vrchnost. Nuděj se a pak to tak dopadá. Já bych ji vohnul přes koleno, vyhrnul sukni a..... a to asi ne, to by se mnou zase fláklo.**

VLADIMÍR: **To byl dneska zase den, já se z té dcery asi jednou zcvoknu. Nevím si rady. Jsem strašně unavený.** (*zívá a usne na trůnu, chrápe*)

KLAUN (*Klaun přichází a jde k trůnu.*)
**Život není peříčko
však není ani pes
co navařil sis králíčku
to si taky sněž.** (*Otáčí spícího krále a odchází zároveň*)

4 Vladimírov

3. lumpárna

Přichází Veronika

VERONIKA: *(K divákům)* To byl cvrkot co? To se mi povedlo. Trošku jsem těm staříkům provětrala faldy. Musím něco vymyslet na zítra. Ještě že mám to kouzelné zrcadlo.

Hraje melodie, která se pak promění v divoký tanec.

Recitace, nebo zpěv (na melodii úvodní písně)

Zrcadlo mé zrcadlo

ukáž mi mou tvář.

Jaké mně čeká lákadlo?

Tak se kráme snaž!

Dým. Vystoupí druhá Veronika, jejich tanec.

VERONIKA: **Che, che. S tou záhadnou nemocí to bylo dost dobrej nápad. Skočili na to všichni. Konečně bylo v tý zatuchlý barabizně trochu živo. To byl mazec. Akorát doktůrek – chy chy - omdlel (vyprskne) chy chy, asi už zapomněl - chy chy, (podívá se dolů) co tam najde (chy chy).
Teď už je tu zase pěkná nuda. Všichni na zámku jen chrní.**

VERONIKA ZE ZRCADLA:

Neboj, něco s tím zase provedeme. Hele, hele, něco jsem ti přinesla, rozbal to.

VERONIKA: **Co to je? To je nějaký polštář?**

VERONIKA ZE ZRCADLA:

Schválně. Zkus si na něj sednout.

Veronika si sedne a zaprdí. (polštářek z kuriozit obchodu, nebo zvukař)

VERONIKA: **Ha, ha, ha. No to je hustá sranda!**

VERONIKA ZE ZRCADLA:

Dáš to někomu na židli a uvidíš tu bžundu.

VERONIKA: **Už se těším.**

Jejich divoký tanec a smích. Veronika ze zrcadla odchází do zrcadla a Veronika zívá.

Musím se na to trošku prospat. (Taky odchází.)

Klaun vchází vedle točny a přitočí spícího krále.

VLADIMÍR : *(Zívá)* To, to už je zase ráno?

KLAUN: Tak tak Králi
sluníčko už pálí

Přichází za tebou zahradník.

VLADIMÍR : Ať jde dál.

KLAUN: (Volá) Ať jde dál,
praví král!

Přichází Vladislav, odchází klaun, udělá na Vladislava vtipnou grimasu a kotrmelec. Vladislav se po něm vesele ožene.

VLADISLAV: Domluvili jsme se, pane králi, že mi po třech dnech řeknete, zda jste se mnou spokojen.

VLADIMÍR : Líbíš se mi zahradníku. Zahrada pod tvýma rukama jen kvete. Přijímám tě. Jakou žádáš mzdu.

VLADISLAV: Jídlo dostávám ve tvé kuchyni skvělé. Bydlení se mi také líbí a práce na tvé zahradě mi dělá radost. Nestojím o peníze králi. Jako odměnu od tebe žádám? Rád bych občas promluvit pár slov s princeznou.

VLADIMÍR : Máš podivná přání zahradníku. Jsem však přesvědčen, že jsi dobrý muž a věřím, že tvé úmysly jsou čisté. Proto bych ti rád vyhověl. Můžeš se o to pokusit, ale měj s ní trpělivost. Ona je to nejvzácnější, co mi zbylo po mé nebožce ženě. Avšak výchova se mi úplně nepovedla. Dopoledne spí, odpoledne vyvádí různé skotapichy a v noci někde asi rejdí, netuším kde.

VLADISLAV: Princezna nemůže být zlá a zkažená, když květiny, které jsem ji položil vedle lože, zvedla a vložila do vázy s vodou, aby nezahynuly.

VLADIMÍR : Snad z té divoké puberty jednou vyroste. Rád si s tebou povídám zahradníku. Přijď zase zítra po práci na kus řeči.

VLADISLAV: Moc rád. Přeji ti pěkný den, králi.

Vladislav odchází, klaun přichází a přináší 3. židli.

KLAUN: Králi, pozval jsem toulavého mnicha na zámek, jak sis přál. Přejde dnes na oběd.

VLADIMÍR : Výborně, už se na to setkání těším, rád rozmlouvám s moudrými lidmi. Děkuji ti šašku.

Bouchání na dveře.

Šašku otevři.

MNICH: Chvála Kristu a pokoj tomuto domu.

Král jde mnichovi naproti a Princezna mezitím vběhne do jídelny a strčí mnichovi pod podušku na židli prdící polštářek, který jí v noci dalo dvojče.

VLADIMÍR : **Pojď dál otče, mám upřímnou radost, že jsi přijal moje pozvání,
To je moje dcera Veronika.**

MNICH: **Těší mě, princezno.**

VLADIMÍR : **Posaď se u nás.**

MNICH: **Přeji ti požehnaný den, princezno. Ať vše co ti přinese, je ti k dobrému.**

Sedají si ke stolu. Mnich, když se posadí, zaprdí. Princezna se šíleně rozchechtá. Král zbrunátní, vstane, bouchne do stolu a v rozčilení pronese klatbu:

VLADIMÍR : **Tak teď už toho mám opravdu dost! Kéž by tě tvůj osud vytrestal. Ty nejsi princezna, ty jsi dračice.**

Světelný oslňující efekt. Princezna zmizí a král zůstane s mnichem u stolu.

VLADIMÍR : **Co se stalo s Veronikou, kde je? Veroniko! Já jsem ji v rozčilení proklel. To jsem nechtěl. Co mám teď dělat?**

MNICH: **Neboj se o ni Králi. Každá cesta, která vede k cíli, byť je stokrát zakroucená, je dobrá cesta.**

VLADIMÍR : **Já ti nerozumím, co tím myslíš?**

Vladislav přichází a najde krále s hlavou v dlaních.

VLADILAV: **Co se přihodilo králi?**

VLADIMÍR : **Strašné neštěstí. Veronika je pryč. Sám jsem toho vinen. Rozčílil jsem se, proklel jsem ji a ona zmizela. Je to má jediná dcera.**

VLADILAV: **Nezoufej Králi. Půjdu do světa a budu ji hledat.**

VLADIMÍR : **Ty, zahradníku?**

VLADILAV: **Ano já. A nevrátím se, dokud ji nenajdu.**

Vladislav odchází a přistoupí k němu mnich.

MNICH: **Dám ti dobrou radu na cestu, chlapče. Chceš?**

VLADILAV: **Chci, otče.**

MNICH: **Hledej tak dlouho, dokud nebudeš mít pocit jistoty, že jsi ve správný čas na jediném správném místě, kde zrovna v tu chvíli máš být. Tam začni hledat. Měj pro strach uděláno, setkáš se s drakem.**

VLADILAV: S drakem?

MNICH: Ano, s drakem. Věř mi. Tvoje pouť bude nebezpečná. Čekají tě nástrahy, půjde ti o život. Budeš muset prokázat věrné a statečné srdce rytíře.

VLADILAV: Děkuji ti, otče, za tvé rady, budu si je pamatovat. Snad se někdy znovu setkáme. *(Vladislav odchází.)*

MNICH: Ať je tvůj Anděl s tebou.

4,5 JEŽIBABA

Obraz doplněný dodatečně

ZMĚNA SCÉNY

(hraje hudba)

Na horní hraně je v garnyžkách srolovaná látka obarvená na černo a ta se zpusť přes obrazy zámku (namalované pavučiny). Otočíme s trůnem, místo trůnu na točně stojí sporák (Skládací z překližky Na horní hranu středové desky postavíme ptáka (papouška). Na sporáku stojí hrnec a z něho trčí místo vařečky kost.

Ježibaba přichází a představuje se divákům, deklamuje a „tančí“:

JEŽIBABA: Já jsem baba ježibaba
chlapy, ty já mám moc ráda.
Já jsem z ohně a né z ledu
oblouzním ho, já ho svedu.
A co pak s ním?
No pak ho sním!!!

PAPOUCH: Normálně ho sežere (ráčkuje)
vůbec se s tím .....

JEŽIBABA: Drž zobák ptáku! (skočí mu do řeči)
Jinak to nejde. Jiné kouzlo na věčné mládí není. Jeden chlap svedenej a snědenej vystačí na sto let. Sto let můžu vařit kouzelný lektvar a proměňovat se v mladou a krásnou dívčinu, kdykoliv si zamanu. V blondýnu i brunetu, hubenou i prsatou, tichou nebo hubatou, v jakou se mi zachce. Zbývají mi už jen 3 dni. Cítím v kyčlích, že tu jinoch bude co nevidět. Pokud se mi to nepodaří, nebudu se moct proměňovat a v týhle podobě nikoho nesvedu, to dá rozum. Zůstanu vošklivá a budu stárnout, až se rozpadnu jak stará vrba v bažině, tfuj.

PAPOUCH: A co ten cos ho sežrala na vánoce s bramborovým salátem?

JEŽIBABA: To se nepovedlo. Mladík musí být zamilovaný do nějaké dívky. Pak mi musí podlehnout, já získám mládí a krásu té jeho dívčiny co nosí v srdci a tím že ho sním i jeho mladou mužnou sílu. Ten poslední měl, neřád, těch ženských víc. Ale k večeři byl dobrej, nějakej atlet, skokan to byl, nejlepší byly stehýnka, mňam.

PAPOUCH: **Brrrr, já mám radši ořechy.**

Bouchání na vrata.

PAPOUCH: **Vypadá to, že si vrzneš, Babo. (pokud by to znělo moc vulgárně)alternativa:
Vypadá to, že ti na vrata tluče večere, Babo.**

JEŽIBABA: **Dále! (Vrznutí vrátek.)**

VLADISLAV: **Dobry večer babičko. Jsem noc a den na cestě, nenašel by se u tebe nocleh?**

JEŽIBABA: **Ale to víš, že našel, Konópku. Jen pojd' dál. Zdaleka?**

VLADISLAV: **Zdaleka babičko, zdaleka.**

JEŽIBABA: **A kam máš namířeno?**

VLADISLAV: **Ani nevím. Bloudím krajem a hledám svoji ztracenou princeznu. (zívá),**

JEŽIBABA: **To je dobře, že máš svou princeznu.
Postýlko ke mně! (Na scénu někdo strčí postel)
Tady si můžeš odpočinout Konópku, pěkně si schrupni, ať máš sílu.**

VLADISLAV: **Děkuji babičko. (padne na postel a chrápe.)**

JEŽIBABA (*jde vařit kouzelný lektvar*):

Ták, už spinká holóbek.

Uvaříme si lektváreček eňo ňůňo mňamky hamky ňuf ňuf ňuf.

Všecičko mám připravené, hrnec, kostičku na míchání a ingredience taky. „Kluci v akci“ by čučeli. Tak do toho.

Zaklínadlo

**Při úplňku chytám chrousty
chrousti pustí šťávy spousty.
Pod pokličkou podusíme
jen kostičkou míchat smíme.**

**Temná je moc
černá jak soc
čeká tě, hošánku, divoká noc.**

**Rybí měchýř z bažin páry
ať mám v blůzce plné tvary.
Jeden zoubek upíří
ten krev v těle rozvíří.**

**Temná je moc
černá jak soc
čeká tě, hošánku, divoká noc.**

Cha, cha, cha, cha....!

Baba se napije a vběhne za točnu, z druhé strany vyběhne jako mladá děva.

JEŽIBABA PO FACELIFTU: (prohlíží se v zrcadle)

Mňo, docela jsem se si povedla. Figura dobrý.

Tahá Vladislava svůdně z postele.

Tak pojď, chlapečku, nespí pořád. Škoda plané noci bez polibků. (Políbí ho, on se nebrání, zdá se, že podlehne.)

Zatančíme si spolu?

VLADISLAV: **Jsi nádherná žena, kdo jsi? Někoho mi připomínáš.**

JEŽIBABA PO FACELIFTU: *(Předstírá jemnou a svůdnou, pomalá melodie, tanec v náručí)*

Tanec smrti

**Jsem tvůj sen a jsem tvoje touha.
Jsem tvůj osud i rozkoše slouha.
Jsem tvůj lokaj ale i tvá paní
neznámá krajina do horkých dlaní.**

Tak pojď! (mimo melodii)

Temperamentní oddělený tanec. Svižná melodie:

VLADISLAV:

**Pohled na tebe mně mučí
když mne lákáš do náručí
místo abych byl sám sebou
v tvém područí splývám s tebou.**

JEŽIBABA PO FACELIFTU:
*Vítězí v ní temperamentní
Ježibaba.*

**Jsem Kudlanka nábožná
muchomůrka, pochva s jedem
hlava tvá je mátožná
kalich smrti, no tak jedem.**

**Já ti říkám: Chlapče, věru
miluji tě, já tě žeru.
Udělej dřep, nebo stojku!
Co tvý tělo? Píšu trojku.**

VLADISLAV:

**Jak Kudlanka nábožná
muchomůrka, pochva s jedem
hlava má je mátožná
kalich smrti, peklo s medem.**

VLADISLAV: **Tak dost! (odstrčí ji) Jdi ode mě! Málem jsem zapomněl na svou cestu a svůj úkol. Musím okamžitě pryč. (odchází) Rychle na koně. Veroniko, odpusť. (bouchnutí vrátek)**

JEŽIBABA PO FACELIFTU: *se řevem běží za točnu a druhou stranou vyběhne jako Ježibaba a nepřičetně lítá po jevišti.*

JEŽIBABA: **Ijááááá, budu nadosmrti vošklivá babizna! Spratek jeden zrzavej! Už jsem ho skoro měla! Aůůů.**

PAPOUCH: **A teď máš pendrek, babo.**

KLAUN: *(Rozhlíží se po jevišti)*

**Už je ta baba pryč?
Přešel jí hlad i chtíč?**

Vy ale hladem být nemusíte.

PAPOUCH: **Něčeho si v baru zobnout smíte.
Snad i po rumu bude poptávka.**

KLAUN: **Všem přijde nám vhod krátká přestávka.**

OPONA

PŘESTÁVKA

OPONA

II. SCÉNA DRAČÍ a LUČNÍ

5 DRAK

*Dvě hlavy ženy. Jedna hlava muž. Vyjde to najevo, když si dávají jména.
Drak se octne na neznámém místě. Každá hlava mluví sama za sebe, jen ve vypjatých okamžicích se drak sjednocuje.*

TLAMKA - ztělesňuje racionalitu, rozumování, povýšenost a ironii – promění se v **moudrost**

HAMKA - ztělesňuje infantilitu, romantiku a naivitu – promění se v intuici a **lásku**

ČUMEC - ztělesňuje pýchu, agresivitu, maskulinitu a ego – promění se v **pokoru**

Hraje hudba, roztáhne se opona a hudba přejde v píseň. Herci jsou pod látkou a při písničce vystrkují hlavy. Mnich chodí kolem draka a ukazuje rukama.

MNICH: (Písnička kouzelná formule)
Jedna hlava, druhá hlava
jedna levá, druhá pravá
jedna hlava uprostřed.
Jedna hravá, druhá dravá
třetí chce znát, co je sláva
monstrum dračí je tu hned. (mnich dupne)

DRAK TROJHLASNĚ:
Co to jé? Kde to jsem? Co je to za čáry? Víš, kdo já jsem? Já jsem princezna,
královská dcera. Já to řeknu tatínkovi. To si odskáčeš.

MNICH: Pamatuj si, že vysvobodit tě může jen rytíř se statečným srdcem a čistým
štítem. (Zamává drakovi a odchází.)

DRAK TROJHLASNĚ:
Počkej, kam jdeš?! Přece neodejdeš?! Snad mě nenecháš v tom?

HAMKA: Von fakt vodešel?

ČUMEC: Musíme hned za ním!

Hlavy se nemůžou dohodnout, kam půjdou, atak se přetahují.

HAMKA: Musíme jít doleva.

TLAMKA: Ne doprava.

HAMKA: A jak mám vědět, kde je vlevo a vpravo, když nevidím, na které ruce mám
hodinky.

- TLAMKA: **Nestrkej do mě.**
A dědek je v prdeli / v prrr – zvukař píp. (*já bych sem to jedno sprosté slovo dal. Je to adekvátní situaci a charakteru draka. Rozhodneme se, jak to budeme cítit na zkoušce*)
- ČUMEC: **Tak dost! Tak to nepůjde. Já jsem uprostřed, jsem hlava hlavní a budu velet.**
- TLAMKA: **Jó, a my jsme po-stranách a tak jsme jako hlavy po-hlavní. Né?** (brble)
- ČUMEC: **Musíme se nějak pojmenovat, abychom se domluvili.**
- HAMKA: **Já se budu jmenovat Hamka - hlavička Hamička.**
- TLAMKA: **Tak já budu Tlamka, ať se to rýmuje.**
- HAMKA: **Hlavička Tlamička.**
- ČUMEC: **No tak já budu Čumec.** (*k Hamce:)* **A opovaž se mi říkat Čumáček!**
- HAMKA: **Ta Tlamka, ta Hamka, ten Čumec! Ten, ten, tén! Ááááááá, vona je von!!!**
- TLAMKA: **A to by mě teda zajímalo, jestli jsme jako celej samica, nebo samec. Nemůžeš se nějak podívat?**
- HAMKA: **To jako kam?**
- TLAMKA: **To jako tam, dozadu. Udělá gesto hlavou dozadu k ocasu.**
- HAMKA: (*Snaží se tam otočit a podívat.*)
E-e, tam se nedostanu.
Já myslím, že je to jedno. Stejně určitě druhá taková obluda do páru na světě neexistuje. A kdyby, chtěla bys mít nám podobné děti?
- Obě se *podívají se na Čumce.*
- TLAMKA: **To teda ne!**
- ČUMEC: **Co čumíte zrovna na mě?**
- TLAMKA: **No, vypadáš trochu jako špatně vyklubanej krokodýl.**
- ČUMEC: **Se podívejte na sebe vy nádhery. Miss a missis word po seskoku s padákem v tandemu – a bez padáku.**
- TLAMKA: **No to je strašně vtipný.**
- HAMKA: **Třeba jsme ten, nó, afrodit.**

ČUMEC: **To myslíš černocho?**

TLAMKA: **Vona „myslí“ hermafrodit.**

HAMKA: **Jo, jo, jo – hermafrodit – jsem myslela.**

ČUMEC: **Helmafrodit? Co to je?**

TLAMKA: **Hermafrodit. To je oboupohlavní. To jako že nejsme ani samec, ani samice a množíme se třeba dělením, nebo pučením jako Nezmar zelený.**

ČUMEC: **Já žádnému Nezmarovi zelenému ani fialovému nic pučovat nebudu a dělit se s ním taky nebudu.
A mám hlad.**

HAMKA: **Ježkovy zraky!**

TLAMKA: **Co je?!**

HAMKA: **My máme 3 hlavy!**

ČUMÁČEK: **No a?!**

HAMKA: **6 noh!**

TLAMKA: **Jak to souvisí s pohlavím?**

HAMKA: **No jestli jsme oboupohlavní, co když máme ...**

TLAMKA: **No co?!**

HAMKA: **No oboje! ...**

TLAMKA: **No to by nám tak ještě scházelo. Možná že je dobře, že si tam nevidíme.**

ČUMEC: **Ale já mám fakt hlad. Kdyby tak byla nějaká princezna k sežrání...**

TLAMKA: **Seš blbej nebo kanibal? My jsme přece princezna!**

ČUMEC: **Však mě taky vobčas pěkně žerete! *(odsekne)*
No, jenom doufám, že to s váma nebude samá pohanková kaše, bulgur, a grilovaná zelenina. Fuj!**

HAMKA: **No jo, já ho cejtím taky.**

ČUMEC: **Co cejtíš? *(zaňufá)***

HAMKA: **Ten hlad. Máme asi jeden společnej žaludek.**

TLAMKA: **Aspoň něco máme jenom jednou.**

- ČUMEC:** Hele holky, nechme toho tlachání a dáme se do něčeho praktickýho. Naučíme se chodit. Nejprve základní výcvik a potom pochod.
Připravte se!
Na můj povel - Sedni! (přičupne) -Lehni! (přičupne níž)- Sedni! - Lehni! - Vztyk!
- HAMKA:** (skočí do řeči) **Aport!**
- ČUMEC:** **Drž tlamu Hamko!**
Na můj povel! Připravit! Pochodem vchod: Tlamka, Hamka, Čumák - Tlamka, Hamka, Čumák - Tlamka, Hamka, Čumák – Zastavit stát! -Čelamá vzad! – Pochodém vchod!: Tlamka, Hamka, Čumák, Tlamka, Hamka, ...
- HAMKA:** (skočí do řeči) **Čumáček.**
- ČUMEC:** **Hele já tě rafnu, chceš?!**
- TLAMKA:** **Nechte toho vy dva, jste jak malý Jaruny. Situace je velmi vážná. Byli jsme princezna. Ale teď nevíme pořádně, kdo, nebo spíš co jsme, kde jsme, jak jsme se sem dostali, a hlavně jak z toho ven.**
- HAMKA:** **Dědek říkal, že nás může vysvobodit jenom statečný rytíř s čistým štítem.**
- TLAMKA:** **No jo, ale jak? Pokud se vůbec nějaký objeví tady v těch opuštěných končinách. A jak sleduju naše atletické dovednosti, my mu asi moc naproti nepřicupitáme.**
- HAMKA:** **Hele, když nám - jako princezně - maminka četla pohádky, tak se vysvobozovalo třeba polibkem.**
- TLAMKA:** **A dovedeš si představit, že jako princ mě políbíš?**
- HAMKA:** **Fuj! Ale v jedný pohádce se taky líbala ropucha.**
- ČUMEC:** **Já žádnýho chlapa líbat nebudu.**
- HAMKA:** **Musíme rytíře přesvědčit, že jsme skutečně zakletá princezna.**
- ČUMEC:** **Ahá, a jak to chceš udělat? To jako, že bychom si zalítli k Pomahačovi na plastiku, jo?**
- TLAMKA:** **Nebo že by měl rytíř čistý štít, ale zaflákaný brejle, né?**
- ČUMEC:** **A nemůžem se nějak vysvobodit sami? Třeba, že bychom si vysvobození nějak zasloužili, nebo vybojovali. Třeba že bychom porazili nějaké vojsko? Vlíneme na ně, budeme strašlivě rvát a chrchat voheň.**
- TLAMKA:** **Snad chrlit ne?**
- ČUMEC:** **To je jedno, jenom nás uviděj a už se budou válet po zemi.**

HAMKA: **Jo, ale smíchy.**

ČUMEC: **Vrrrrr!!!!**

TLAMKA: **Nebo, že bychom vymysleli nějaké nové dokonalé zaklínadlo a 5 x denně jsme se ho zaklínali?**

HAMKA: **Kdepak, nic takového v žádné pohádce nenajdete, že by někdo dosáhl vysvobození jen vlastními silami. Věřte mi. Ten děda věděl, co říká. Statečný rytíř je naše jediná naděje.**

Světlo na draka se ztlumí, vyvalí se mlha, objeví se král VLADISLAV a rozsvítí se světlo na něho.

VLADISLAV: **Tady je taková mlha, že ani ta mlha není v mlze vidět. Mám takový silný pocit, že jsem na správném místě. Tady to někde musí být. Jak to říkal ten stařík?**
- Mít pocit jistoty, že jsi ve správný čas na jediném správném místě, kde zrovna v tu chvíli máš být.

Rozsvítí se na draka.

Tak jsem tě našel, obludo! (vytasí meč)

DRAK trojhlasně:
(krčí se) **Zadrž, neubližuj mi!!!**

VLADISLAV: **Kde jsi schoval princeznu, příšero! Doufám, že jsi ji nesežral.**

DRAK trojhlasně:
Já jsem princezna.

VLADISLAV: **Cha, cha, cha! Viděl ses někdy? Však já si ji najdu, ty ohavo ohavná.**

ČUMEC: **My jsme vážně princezna a ty nás musíš vysvobodit.**

VLADISLAV: *(pochybovačně)* **Aha. A jak bych to měl udělat?**

HAMKA: **To nevíme určitě. Ale zkus to třeba polibkem. (Hlavičky se našpulí k polibku.)**

VLADISLAV: *(znechuceně)* **Tak statečnej zase nejsem. Nějaké další návrhy na vysvobození?**

TLAMKA: *(prosebně)* **Nemohl by ses aspoň podívat, jestli jsme drak, nebo dračice?**

VLADISLAV zvedne drakovy ocas a začne se strašně smát.

TLAMKA: **Neříkej nic, prosím tě, neříkej nic!!! Už to nechci vědět.**

VLADISLAV: **Hele, ty monstrum, ty sanice jakou svět neviděl, ty výplode choré mysli. Já myslím, že jsi lhář a podvodník. Princeznu jsi někde schoval a bojíš se, že tě v boji porazím. Zbabělče. Přestaň si se mnou zahrávat. Půjdu se někam vyspat a tobě dávám čas na rozmyšlenou. Jestli mi ráno neřekneš popravdě, cos udělal s princeznou, tak tě zabiju a princeznu si najdu sám. (odchází)**

KLAUN: *(Přichází, k divákům)* **Lidi, to je nervák co? To jste nečekali. Pohádka jak vod Spielberga.**

(k drakovi) **Tak co draku, co uděláš, dáš se do boje?!**

Rap:

**Po hlavě a bezhlavě
a hlava nehlava
ten drak to nedává *(k divákům)*
už to nedává.**

DRAK: *(něco společně, něco rozdělit ?)*

**Tahle kůže dračí
tadyhle mě škrťí a tady zase tlačí
sám na sebe se mračím
mně to stačí
už to stačí
tím čím jsem byl
byl bych radši.**

KLAUN:

**Po hlavě a bezhlavě
a hlava nehlava
ten drak to nedává *(k divákům)*
už to nedává.**

DRAK:

**Tři hlavy mě bolí
mám strach, že mě rytíř - ráno mečem skolí
sám na bitevním poli
toto bolí
fakt to bolí
slzy dračí
rány v soli.**

KLAUN:

**Po hlavě a bezhlavě
a hlava nehlava
ten drak to nedává
už to nedává.
všechno prohrává.**

Anebo neprohrává? (odchází)

6 NOC DRAKA

Pomalu se tlumí světlo

HAMKA: **Tak to se nám nepovedlo. Rytíře jsme nepřesvědčili. Co budeme dělat?**

ČUMEC: **No co, rozpálíme voheň v tlamách, přibrousíme drápy, roztrháme ho na kusy, hadry, cucky, cáry, cimpr, campr a sežereme ho i s chlupama. Jsme drak, nebo nejsme?**

TLAMKA: **A k čemu nám to bude? Chceš do konce života běhat po světě v téhle dračí podobě? Lovit a žrát dobytek? Nebo snad lidi? Nebo chcípnout hladu? Já ne.**

HAMKA: **Chceš si ještě ke všemu, co máme za sebou jako princezna, vzít na svědomí zabití člověka a po zbytek života se tím týrat? Já rozhodně ne.**

ČUMEC: **No to já taky ne. Nejsem padlej na hlavu.**

HAMKA: **Navíc je ten rytíř docela hezkej mužskej.**

TLAMKA: **Pak máme jedinou volbu.**

ČUMEC: **Jakou?**

TLAMKA: **Když nás nedokáže vysvobodit, necháme se radši zabít. Stejně, co by to bylo za život. Lidi by se nás báli. Byli bychom úplně sama, opuštěná. Ono vlastně bude lepší, když nás setne.**

Hlavy ještě mluví každá zvlášť, ale už se pomalu sjednocují jako princezna (přechází do ženského rodu).

ČUMEC: **(ještě na silu bojovně) Správně! Aspoň padneme v boji, jako správnej drak.**

Minimální osvětlení, jen na draka.

HAMKA: *(fňuká)* **Už nikdy nebudu v zámecké zahradě po bouřce běhat kalužema. V létě nad zámek se proháněli jiříčky a vlaštovky, a úplně nejvýš vysoko nad nimi lítali rorýsi. Ti rorýsi spávali pod střechami. Když byla pořádná bouřka, spláchno je to okapem na zem. Víte, že rorýs má krátké nohy a velká křídla a ze země neumí vzlétnout? No fakt. My jsme s tátou po bouřce chodili pod střechami a sbírali jsme rorýse do proutěného koše. Potom jsme je nechali oschnout. Nakonec jsme vylezli na věž a pouštěli jsme je do vzduchu.**

ČUMEC: **To když ještě žila maminka, brouzdali jsme se s tátou v potoce u lesa. Sluníčko svítilo. Skákali jsme z kamene na kámen a já jsem žuchla do vody. Začala jsem natahovat moldánky. Táta zavolal: „Verunko!“ a schválně se vyplácnul do nejbližší tůně. A už jsme se oba smáli na celé kolo. Potom jsme chytali pod kameny raky. Táta mě učil, abych se nebála, že mě klepetáč štípne, abych to dokázala vydržet. Když jsme se vrátili zmáčení na zámek, maminka nás hubovala, ale v očích nedokázala skrýt radost a štěstí.**

TLAMKA: **Strašně ráda jsem si hrávala v knihovně. Táta něco studoval a psal si poznámky. Úplně slyším to charakteristické škrábání pera. Abych ho nerušila, vytáhl mi z dolního regálu velký dřevěný kufr. Byl plný ručně malovaných obrázkových knížek, které pro mě kdysi vyrobil děda, tátův táta. Uměl vázat knihy. Někdy přišla maminka a četla mi pohádky, vždycky dobře skončily a to se mi líbilo. Chodila jsem za tátou do knihovny, i když jsem byla starší a už jsem si četla sama. Dali jsme si křesla proti sobě a jeden k druhému na jeho křeslo jsme si strčili nohy. V knihách v tátově knihovně byla snad všechna moudrost světa, teprve nyní mi spousta věcí dochází. Proč tak pozdě?**

DRAK trojhlasně:

Copak asi táta dělá? Tatíček. Je mu po mě smutno? Nebo se mu ulevilo, že už nemusí žehlit všechny moje průšvihy a lumpárny? Už ho nikdy nevidím. Už mu nikdy neřeknu, že ho mám ráda. Vždyť, já jsem mu to snad ani nikdy neřekla.

Rozednívá se a na koni přijíždí rytíř král VLADISLAV

VLADISLAV: **Tak co obludo. Kde máš princeznu!**

Drak se lekne

DRAK trojhlasně:

Já jsem princezna Veronika!

VLADISLAV: **Lžeš, já jsem tě varoval! Braň se!**

Král tasí meč. Děj probíhá zpomaleně, jako prožíváme děj v kritické situaci. Bliká stroboskop. Král postupně utíná drakovy hlavy. Uťatý herec schová hlavu do otvoru a vyhodí hlavu kaširovanou. Když utne všechny hlavy, stroboskop zhasne a rozsvítí se na draka reflektor. V mrtvole draka se něco hýbe, spodem nadzvedne princezna látku a vyleze z draka (drak se musí nějak přitochit k boku jeviště, aby do něj předtím vlezla).

PRINCEZNA: *(prohlíží se nevěřičně)* **Pane bože! To není možný! Já jsem opět Veronika?!**

VLADISLAV: **No tohle! Nic nechápu.** *(Sleze s koně a zapíchne ho do stojanu.)*

PRINCEZNA: *(Podá Vladislavovi ruku k polibku)* **Děkuji ti statečný rytíři za vysvobození.**

VLADISLAV: **Moc mi neděkuj. Já za nic nemůžu. Nevěděl jsem, že cesta k tvému vysvobození vede tudy. Že když tě zabiju, tedy draka, tak tě vysvobodím. Drakovi jsem nevěřil, že je skutečně princezna, že jsi to ty.**

PRINCEZNA: **Ale byl jsi ochotný se kvůli mně s drakem utkat. Zabil jsi draka a osvobodil moji duši. Riskoval jsi kvůli mně život. Proč vlastně? A kdo jsi? Mám pocit, že jsem tě už někde viděla.**

- VLADISLAV: **Jsem král Vladislav, moje království sousedí s vaším. Viděl jsem tě ve svém kouzelném zrcadle a od té chvíle jsem toužil se s tebou setkat. Něco mě za tebou táhlo a nedalo se tomu ubránit. Zrcadlo mě ale varovalo. Proto jsem tě chtěl napřed poznat a přišel jsem k vám v přestrojení za zahradníka.**
- PRINCEZNA: **Tak to jsi byl ty, kdo mi nosil k lůžku ze zahrady květiny. Také jsem tě zahlédla ve svém zrcadle, ale byla jsem zahleděná jen sama do sebe.**

7 PROMĚNĚNÍ HLAV

MNICH přichází se 3 truhličkami se žebříňáčkem. Z vozíku vytáhne koště a odmete zbytky těla draka do zákulisí.

- VLADISLAV: (Vladislav s Veronikou ho nechápavě pozorují) **Podívejme se, kdo přišel. Kde se tu najednou vzal?**

MNICH: *Zvedne hlavu TLAMKY, vloží ji do 1. truhličky a pronese kouzelnou formuli:*
Hlavo rozumbrado, ironická a namyšlená (povýšená) proměň se v poklad moudrosti. (gesto a efekt)

Zvedne hlavu HAMKY, vloží ji do 2. truhličky a pronese kouzelnou formuli
Hlavo bláhová, romantická a naivní proměň se v poklad lásky. (gesto a efekt)

Zvedne hlavu ČUMCE, vloží ji do 3. truhličky a pronese kouzelnou formuli:
Hlavo, pyšná, zlá a nebezpečná proměň se v poklad pokory. (gesto a efekt)

- MNICH: (Otočí se ke dvojici) **Princezno Veroniko, to že jsem tě nechal proměnit v draka, nezlobíš se na mě?**

VERONIKA: **Nezlobím se ani trochu, musela jsem tou dračí cestou projít, abych našla svoje štěstí.**

MNICH: **Tak, tak. To jsem rád, že to říkáš. Tady máš ode mě 3 dary, zasloužíš si je. Toto je láska, tady moudrost a zde pokora. Předává jí 3 truhličky. Věřím, že skrze ně budeš lidem kolem sebe rozdávat radost, pokoj a naději.**

VERONIKA: **Děkuji vám, otče.**

MNICH: **Veroniko a Vladislave, mějte se rádi a užívejte své dary pro sebe navzájem i pro dobro ostatních lidí.
Sbohem, ještě se setkáme.**

VERONIKA a VLADISLAV:
Sbohem a děkujeme.

Veronika položí truhličky s dary do vozíku.

8 HAPPY END

Mnich strhá „krápníky“ a odejde.

VERONIKA: **Chtěla bych jít za svým tátou. Tolik starostí jsem mu natropila. Ale nevím, kde jsem se tu jako drak vzala. Netrefím domů na zámek.**

VLADISLAV: **Já ano, doprovodím tě, smím-li. (vezme koně)**

PRINCEZNA: **Jak se můžeš ptát? Samozřejmě, budu moc ráda.**

Princezna nasedne za (nebo bokem před) Vladislava, připojí vozík a jedou na koni domů, klušou na místě. Možná by mohla jet v žebříňáku. Ozývá se klapot kopyt. Kolem v protisměru probíhají postupně květiny a strom – simulují pohyb koně. Jednou s odstupem proběhnou každá zvlášť a po druhé vběhnou na ráz a zpomalí- zpomaluje kůň. (Zpět probíhají za zákulisím, nebo se nechají na scéně rámy a přehodí se přes ně černá látka a na tuto scénu se odhalí. Nebo tam rámy s obrazy zahrady přivezou kytky. Případně se zpětný pohyb přízná). Kdyby byl klapot kopyt zakomponován v písničce, bylo by to ideální. Kytky a strom, když zastaví, těžce oddechují.

(písnička při jízdě na koni)

VLADISLAV?:

**Pojď, půjdeme spolu
za sedmero hor
a sedmero řek.
Na sedm bolů
mám pro tebe lék.**

**Ať Hrad nebo zámek
s ním království půl
nebo jen s růžemi krámek
v něm postel a stůl.
Jen tam je tvůj domov
kde někdo čeká
kde kocour přede
pes u plotu štěká.**

VLADISLAV a VERONIKA:

**Pojď, půjdeme spolu
za sedmero hor
a sedmero řek.
Na sedm bolů
mám pro tebe lék.**

VERONIKA: **Jsem unavená. Odpočiňme si.**

VLADISLAV: **Samozřejmě, i kůň už má dost. (Slezou z koně)
Pojď, posadíme se tady do stínu pod strom. (opřou se o strom)**

VERONIKA: *(Položí si hlavu Vladislavovi na rameno)* **Už jsem skoro doma. Bojím se, že až mě doprovodíš domů, odjedeš do svého království a pro samé vladařské povinnosti na mě zapomeneš.**

VLADISLAV: **Nezapomenu, chci ti být na blízku, pořád.**

VERONIKA: **To jsem ráda.** *(Zvedne hlavu a líbají se.)
Strom si zakryje oči a kytky se seběhnou kolem nich a usmívají se.*

Znovu se ozve klapot kopyt a kytky se dávají opět do pohybu opačným směrem. Strom otráveně mávne větví a ani se nehne. Přijíždí král s Klaunem. Král má koně s normálním výrazem, klaunův je s velkým úsměvem. Klušou na druhé straně jeviště, než odpočívá Veronika s Vladislavem.

VLADIMÍR: **Podívej šašku, stromy opět kvetou.**

KLAUN: **Myslím, že tady kvete kde co.** *(s pohledem na kytky, ty se nafrní)*

VLADIMÍR: **Už je to rok a den, co princezna zmizela. Kdepak je jí asi konec.**

KLAUN: **Nevěš hlavu králi, věřím, že se všechno v dobré obrátí. Vzpomeň si na moudrého mnicha. Říkal, že každá cesta, která vede k cíli, byť je stokrát zakroucená, je dobrá cesta. Je v tom naděje.**

VLADIMÍR: **Kéž bys mněl pravdu kamaráde. A ten zahradník, kdo ví, kdo to byl. Pořád mi to vrtá hlavou. Někoho mi strašně připomínal, byl někomu podobný.**

VERONIKA: **Ta-tín-ku!** *(Veronika z dálky mává)*

VLADIMÍR: **Ve-ro-ni-ko!** *(taky mává)*

Koně zpomalují, klapot kopyt ustává. Květiny mohou dělat taneční pohyby jen skoro na místě, nějaké přešlapy na malé ploše, jako pohyb ve větru. A mohou dělat obličej podle emocí děje.

VLADIMÍR: **Dceruško moje!** *(král seskočí z koně)*

VERONIKA: **Tatínku odpusť mi. Tolik jsem se tě natrápila.**

VLADIMÍR: **Hlavně že jsi v pořádku, dítě moje nejdražší. Pochyboval jsem, že tě ještě někdy spatřím.**

KLAUN: *Sesedne z koně. Potom přenese i králova koně. Ták a můžete si spolu popovídat kobyly. A moc se neřehtejte. Opře se o strom.*

VERONIKA: **Tatínku, to je král Vladislav, vysvobodil mě ze zakletí a mám ho ráda.**

KLAUN: **Někde mají kozla zahradníkem a my jsme měli krále zahradníkem.**

VLADIMÍR: **Jasně! Už ho poznávám, vždyť je to náš zahradník!**

VLADISLAV: Vladimíre, promiň mi, že jsem se vetřel do tvého zámku v převleku. Chtěl jsem princeznu Veroniku poznat.

VLADIMÍR: Vůbec o tom nemluv. Jsem ti nadosmrti zavázán. Vrátil jsi mi ztracenou dceru. Nikdy ti to nezapomenu.

Vladimír vezme Veroniku podpaží a procházejí se mezi kytkami. Vladislav hladí koně.

Veroniko. Co se s tebou tenkrát stalo, jak to bylo? Povídej přece.

VERONIKA: Proměnila jsem se v draka. Proměnila jsem se v to, čím jsem vlastně byla. Byla jsem sama v sobě rozpolcená. Ale to neštěstí se mi stalo štěstím. Poznala jsem, co má v mém životě největší cenu až když jsem to ztratila. Nebýt Vladislava, trápila bych se v dračí kůži doteď. Jeho láska a odhodlání mi vrátilo lidskou podobu a důstojnost. *(Zastaví se u Vladislava)*

VLADIMÍR: Vladislave, požádej mě o co chceš a všechno ti dám.

VLADISLAV: Miluji princeznu od prvního okamžiku, kdy jsem ji spatřil. Králi Vladimíre, žádám tě o ruku tvé dcery Veroniky.

KLAUN: *(ke stromu)* Já bych mu ji dal celou.

VLADIMÍR: S radostí ti svou dceru Veroniku dám za ženu, Vladislave.

Prochází mnich.

KLAUN: Rád (a) tě opět po čase potkávám, bratříčku. *(obejmou se)*

MNICH: Také jsem šťastný, že se opět setkáváme bratříčku *(sestřičko)*.

VERONIKA: Kde se tu berete, otče!? Vy jste vždy ve správném čase na správném místě. Jdete jako na zavolanou. Mám na vás prosbu. Mohl byste nás prosím zítra s Vladislavem oddat?

MNICH: Bude mi ctí a velkým potěšením.

KLAUN: Jejda
asi budu brzy strejda.

VLADIMÍR: Pojdte, pojdte všichni na zámek. Začneme hned chystat svatební hostinu. *(odcházejí)*
Vladislave, my se musíme domluvit na spojení obou království.

VERONIKA: Pojdte taky otče. Tenkrát jsem vám oběd zkazila, teď to mohu napravit. Sama vám připravím něco dobrého k večeři.

KLAUN: *(Posbírání koně)* Tak jdeme ihaháci. Třeba nám taky něco dají.

I kytky a strom baletními krůčky nenápadně cupitají na večeři.

9 ZÁVĚR

Králové přicházejí, přinášejí prázdný stojan s dopravní značkou a u ní se dohadují

VLADISLAV: **Zbývá dořešit, jak se bude spojené království jmenovat. Ty se jmenuješ Vladi-MÍR a já jsem Vladi – SLAV, a tak navrhuji, aby se země jmenovala: Miro-slavinsko, Miroslavinsko.**

VLADIMÍR: **No to ne, to zní strašně, já bych nechal jen Vladimírov a hotovo, naše království je starší a větší.**

VLADISLAV: **Ne, ne, králi, to by se mým poddaným nelíbilo. Z toho by mohla být rebélie.**

VLADIMÍR: **Tak co kdybychom udělali pomlčku. Vladimírov, pomlčka, Vladislavín.**

VLADISLAV: **Když, tak jediné Vladislavín, pomlčka, Vladimírov.**

VLADIMÍR: **Ještě si taky můžeme nechat každý svoje.**

VLADISLAV: **No tak se neurážej.**

VERONIKA: *(Přichází a kroutí hlavou s očima v sloup, k divákům)*
Ach ti muži.
Přinesla si ceduli, zavěsí na stojan. Na ceduli je nápis VERUNKOV(nebo Veronín, Verona...)

VLADIMÍR: **Myslím Vladislave, že jsme dokralovali oba.**
Králové se jdou podívat, co je na ceduli. Vladimír vytáhne placatku, Vladislav 2 štamprlátka, nalejí si. Přiskotačí klaun a v ruce má hořčičák. Vladimír mu nalije.

VLADIMÍR: **Na Verunkov**

VŠICHNI TŘI: **Na Verunkov**

*Klaun otočí cedulí a tam je nápis **KONEC**.*

**V jednom velkém království
žil jeden starý král.
Měl dceru a mnoho radostí.
Ten král se pořád smál.**

**Drak je děsná potvora
ta dříme v každém z nás.
Moudrost, láska, pokora
jsou dary v pravý čas.**

**A kdo jsem já, vážení?
Jen blázen, co kolem šel!
(Ten) pohádkový příběh vám
tak rád jsem vyprávěl.**

KONEC

OPONA

Scénář a texty písní napsal Vladimír Procházka v srpnu 2018 – únoru 2019
Scénu s ježibabou připsal v srpnu 2019

Hudbu složil Petr Škaroupka

Autorské dílo Divadelního spolku Blažena z Blažovic